

Гео Милев

Стон

Черней, горо, черней, сестро, двама да чернеем...

Печални пътеки пред мене разтваря
студената зимна гора,
дълбоко зад черните клони догаря
ранна – (рана) – зора.

Светът ме възвежда през страшни места,
аз тръпна димяща в безлюдни блата
– о гора моя черна сестра!
твоите черни листа
плачат сълзите ми – бавно – и горко повтарят
моята жалба и вопъл и зов:
Ах – де е той!

(Там – може би зове ме гробът на мойта горестна любов.)
Ден и нощ
без покой
аз го диря навред
и отивам напред
през света,
с раздрани нозе и без мощ
– душата дълбоко в нощта –
ден и нощ
без покой,
години безчет!
и безброй:
Де е той?

(И надава студен, съкрушителен вой
зимният вятър
– Вкаменено ридание –
и в мрака на скръб без страдание
изчезва далечна земята.)

– О гора моя черна сестра! –

Слънцето в пещери слепи убива го:
в страшни нощи без лъч и звезда
той възкръсва и гази в кръвта

на кръстопътища сплетени в ниски поля.
Моята болка настига го
– призрак без плът.
Червен от убийство и черен от мъртва мъгла
той влиза в съня ми

(иконите спят)

– страшен и чужд – преди да се съмне

(иконите спят)
и хвърля пред моите нозе
кървави ризи и черни глави

(иконите спят)

Вече нямам очи – вече нямам лице
– о гора моя черна сестра!
и пътя пред мене се вий
и горчиво витло под мъртвешка зора.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11311>]